

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **C. I.,** zastoupené Mgr. Janem Úlehlou, advokátem se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 6, České Budějovice, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2003, č. j. OAM-7114/VL-07-SE01-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 10. 2004, č. j. 30 Az 293/2003-20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 8. 2003, č. j. OAM-7114/VL-07-SE01-2001, nebyl žalobkyni udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný současně rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Toto rozhodnutí žalobkyně napadla žalobou u krajského soudu; tvrdila, že správní orgán porušil § 3 odst. 3 správního řádu, neboť se žádostí nezabýval odpovědně a svědomitě, ustanovení § 3 odst. 4 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedl správní řízení tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost jeho rozhodování, ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, neboť nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, ustanovení § 46 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí nevyšlo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu,

a ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí není přesvědčivé a žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Žalobkyně rovněž namítla porušení § 12 a § 91 zákona o azylu: domnívá se totiž, že v jejím případě byly naplněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebo alespoň podle § 14 zákona o azylu.

Krajský soud žalobu rozsudkem zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci byla natolik obecná, že nebylo možno zjistit, jaké konkrétní důkazy měl správní orgán podle žalobkyně dále provádět a v čem se jeví žalobkyni skutková zjištění neúplná.

Správní orgán posuzoval důvodnost požadavku žalobkyně na udělení azylu na základě její žádosti a tvrzení a z informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavské republice. V závěru pohovoru byla žalobkyně informována o tom, které důkazy budou sloužit jako podklad pro rozhodnutí žalovaného, žalobkyni bylo výslovně umožněno se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, či navrhnout doplnění. Ta však této nabídky nevyužila a doplnění důkazů nenavrhla.

Žalobkyně ve své žádosti o udělení azylu uvedla, že z Moldavska odjela za prací, když ze stejného důvodu byla již v České republice v roce 1998. Zopakovala, že Moldavsko opustila z ekonomických důvodů, protože tam dlouhodobě nemohla sehnat práci a to ani s pomocí úřadu práce. Chtěla by v České republice vydělat peníze pro svoji rodinu, jiné problémy ve vlasti neměla. O azyl požádala asi po dvouměsíčním nelegálním pobytu na radu krajanů. Pro případ návratu do vlasti se ničeho neobává, ale vrátit se nechce. Takové, žalobkyní uvedené důvody však nejsou důvody podřaditelné pod důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Rovněž nebyly shledány důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, žalobkyně není rodinným příslušníkem azylanta, kterému byl udělen azyl; nebyly shledány ani důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný ani soud neshledali existenci překážek vycestování (§ 91 zákona o azylu), nebylo zjištěno, že by žalobkyně náležela k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, žalobkyně konečně ani existenci takových překážek netvrdila.

Rozsudek krajského soudu žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla kasační stížností, ve které uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d), čímž namítá nesprávné posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti.

Při sepisování své žádosti o azyl nebyla přesně informována o důvodech, pro které se azyl v České republice uděluje, na doporučení známých uváděla jen důvody ekonomické. Je však skutečností, že si půjčila od soukromé osoby 4 000 dolarů, podařilo se jí však vrátit pouze 1500 dolarů. Protože je ve vlasti žalobkyně špatná bezpečnostní situace, má obavy z vymahačů dluhu a při návratu do vlasti by mohla být ona i její děti týráni. Stěžovatelka je přesvědčena, že tyto skutečnosti jsou důvodem pro udělení humanitárního azylu. Navíc zprávy, které použil žalovaný ve správním řízení byly z roku 2001 a nebyly časově aktuální, netýkaly se navíc jejího konkrétního případu, byly pouze obecné. Protože není zřejmé, jak soud použitou zprávu hodnotil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Protože žalobkyni při návratu do vlasti hrozí mučení, je u ní překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu.

Žalovaný důvodnost námitek uvedených žalobcem v kasační stížnosti popřel.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně je třeba uvést, že námitka žalobkyně, vztahující se k možnosti pronásledování ve vlasti skupinami osob, vymáhajících na ní dluh, který nebyla schopna splácet, byla poprvé vznesena až v kasační stížnosti, proto k těmto skutečnostem nemůže již Nejvyšší správní soud přihlížet (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Totéž pak platí i o námitkách, vztahujících se k použitým zprávám a informacím o zemi původu žalobkyně. Tyto námitky žalobkyně nevznesla ve správním řízení, ač k tomu byla správním orgánem vyzvána, nevznesla je ani v žalobě. Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Namítá-li dále stěžovatelka, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jejími námitkami proti správnímu řízení, nelze než uvést, že výtky omezené na uvedení části správního řádu a její citace jsou natolik obecné - vzbuzují až dojem předepsaného formuláře, že nelze ani shledat, v čem by měl být přezkum prováděný krajským soudem podrobnější.

K přezkoumání tu zůstává námitka žalobkyně, týkající se důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

Podle dovolaného ustanovení lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, aniž bude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. S charakterem tohoto ustanovení, které je *kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ přestavuje správní uvážení,* se Nejvyšší správní soud podrobně vypořádal v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, publikovaném pod č. 375/2004 Sb. NSS, na který se pro stručnost odkazuje.

Z rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že žalovaný možnost udělení humanitárního azylu vážil, po posouzení osobní situace žalobkyně a poměrů v její zemi původu však žalobkyni humanitární azyl neudělil.

Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je vydáváno ve sféře volného uvážení příslušného správního orgánu. Kontrola zákonnosti takového rozhodnutí se proto může odehrát jen v rovině přezkumu dodržení procesních práv žalobce a kontrole toho, zda nebyly překročeny zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nebylo zneužito; takové rozhodnutí soud tedy přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jestliže správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatelky, tak i stav v její zemi, a sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména pokud sama stěžovatelka ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu neuváděla. Touha žít v České republice a pracovat zde, která byla ve správním a žalobním řízení tvrzena jako jediný důvod pro udělení azylu, nevzbuzuje v Nejvyšším správním soudu pochybnost o tom, že správní uvážení žalovaného, které vyústilo rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu, nevybočilo

z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a důvody pro takový úsudek byly zjištěny řádným procesním postupem.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění některého z namítaných důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., neboť - jak vyplývá ze shora uvedeného - v souzené věci se krajský soud nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, nebyla shledána nedostatečná opora rozhodnutí ve spise a konečně ani nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti.

Soud tedy shledal námitky žalobkyně nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Protože Nejvyšší správní soud rozhodl již o věci samé, nerozhodoval samostatně již o žádosti o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. srpna 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu